

Jaro v našich zahradách

Po delším zimním období příroda zase ožila. Všude je slyšet ptačí zpěv. Sněhová peřina, která jakoby milosrdně přikrývala celou krajinu, nenávratně ustoupila hřejivým paprskům slunce a paní zima předala svou vládu jaru. My, kteří vlastněme nějaký ten kousek zahrádky, jsme již začali s její jarní úpravou.

Město Bojkovice patří do mikroregionu Bojkovska a poslední dobou se stává stále více turistickou oblastí. Vzhled města vytváří především to, co je vidět při procházce městem – rodinné domy a jejich upravené předzahrádky. Máme proto zájem na tom, aby se vzhled domů a stav pozemků v soukromém vlastnictví občanů spolupodílel na celkové estetice města, abychom tak nejenom my, místní občané, žili v příjemném prostředí, ale také abychom zanechali pěknou vizitku lidem, kteří naše město navštíví. I v našem městě je mnoho zahrádek, které jsou velmi hezky upravené, ovšem jsou i takové, které zcela zjevně nikdo neudrzuje, někdy připomínají spíš staveniště než zahrádku a svým vzhledem kazi celkový dojem při procházce městem.

Apelujeme proto na vás, občany Bojkovic, abyste své pozemky udržovali upravené. Někdy stačí jenom pokosit trávu nebo zbavit zahrádku plevele

B.H.

Svoz nebezpečných odpadů

Jarní svoz nebezpečných odpadů se uskuteční:

9. 5. 2005 (pondělí) v Bojkovicích

od 15,00 do 16,00 hod. - na ulici Podhájí pod kostelem

od 16,15 do 17,30 hod. - ve sběrném dvoře na Štefánikově ulici

11. 5. 2005 (středa)

od 15,00 do 15,30 hod. - v **Přečkovicích** u kapličky P. Marie

od 16,00 do 16,45 hod. - ve **Bzově** na autobusové točně

od 17,00 do 17,30 hod. - v **Krhově** u hostince

Sběr odpadů bude prováděn zdarma. Žádáme občany, aby respektovali uvedenou hodinu sběru a odpady naváželi pouze v této době na výše určená místa a předávali je pouze pracovníkovi obsluhujícímu sběrný vůz. Po odjezdu sběrného vozidla ze stanoviště již nelze odpady na uvedených místech odkládat! Využijte proto této příležitosti.

BH

NELESNÍ ZELENĚ NA ZEMĚDĚLSKÉ PŮDĚ

Správa CHKO Bílé Karpaty vyzývá ke spolupráci všechny místní zemědělce

Problém vyčleňování nelesní zeleně z půdních bloků

V poslední době je stále více diskutována problematika nelesní krajinné zeleně. Použití leteckého snímkování jako podkladu pro evidenci zemědělské půdy do tzv. půdních bloků přineslo uživatelům zemědělské půdy na jedné straně zjištění skutečné hranice zemědělsky využívané půdy, na straně druhé vznikl problém zeleně v krajině – existující aleje, skupiny stromů, solitérní stromy a remízy. Při registraci půdních bloků na zemědělských agenturách je právě tato nelesní zeleň vyjímána, přestože se jedná o plochy zemědělsky využívané, kde je třeba zvolit jiný, mnohdy nákladnější, způsob obhospodařování nebo vyžadují náklady na udržení druhové bohatosti. Převážně se jedná o nelesní zeleň na loukách a pastvinách, kam neodmyslitelně patří a plní v ní svou podstatnou funkci (výskyt chráněných druhů živočichů a rostlin, hnízdiště ptáků, ochrana zemědělské půdy před větrnou či vodní erozí, součást biocenter a biokoridorů nebo slouží hospodářským zvířatům jako úkryt před nepřízní počasí).

Následky

Vyčleňováním nelesní zeleně z půdních bloků dochází ke snížení výměry zemědělsky obhospodařované půdy, což se negativně odráží i na výši dotaci přiznaných zemědělcům. Reakce zemědělců je přirozená – přestože si drtivá většina z nich uvědomuje význam těchto krajinných prvků a jejich funkci v krajině, snaží se získat zpět původní výměru svých pozemků a v důsledku toho sílí tlak na likvidaci nelesní zeleně. Odstraňování dřevinných náletů je účelné v případě, že se jedná o expanzivní dřevinné druhy jako např. šípek, hloh nebo trnka, což vede k žádoucí obnově lučních a pastevních porostů. Občas ale dochází také k vyřezávání či likvidaci rozsáhlejších hrází nebo remízů mnohdy, bohužel, nešetrným způsobem.

Co říkají předpisy

S pracovníky MZe byla diskutována otázka vyčlenění rozptýlené nelesní zeleně z registru půdních bloků a jak přesně definovat rozptýlenou nelesní zeleň:

- Z půdního bloku se vždy vyjímají všechny plochy nezemědělské půdy
 - a) jejichž šíře přesahuje 2m a současně jejichž výměra je vyšší než 50 m²
 - b) které neplní mimoprodukční funkce (tj. stavby, manipulační plochy, zbořeniště, části polních nebezpečných komunikací apod.), jejichž šíře přesahuje 2 m a současně jejichž výměra je vyšší než 20 m².

- V půdním bloku se mohou ponechat plochy plnicí mimoprodukční funkce, jejichž výměra je menší než 50m² a současně počet těchto ploch nepřesahuje 50 ks na 1 ha půdního bloku. Výše uvedené ustanovení tohoto odstavce se nevztahuje na ovocné stromy a keře (výjimkou jsou plané druhy ovocných dřevin).

- Za plochy nezemědělské půdy plnicí mimoprodukční funkce se považují zejména solitérní stromy, vodní plochy, shluky dřevin, případně meze. Plochy splňující mimoprodukční funkce se považují za součást půdního bloku a lze na ně poskytovat dotace.

Žádost o povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les podává vlastník nebo nájemce se souhlasem vlastníka pozemku na příslušný obecní úřad. Povolení ke kácení dřevin je třeba pro stromy o obvodu kmene od 80 cm ve výšce 130 cm nad zemí a pro souvislé keřové porosty od celkové plochy 40 m² a více.

Výzva

Žádáme zemědělce, kteří se rozhodnou provádět likvidaci náletů nebo prořezávku remízů či okrajů pozemků sousedících s lesním porostem za účelem obnovy travních porostů, aby tento záměr oznámili Správě CHKO Bílé Karpaty, která je kompetentní posuzovat krajinnotvorné prvky plnicí mimoprodukční funkci a také poskytovat finanční prostředky z Programu péče o krajinu z MŽP na jejich údržbu. Díky tomu je Správa CHKO Bílé Karpaty schopna zachovat nelesní zeleň tak, aby neznamenalá přítěž v hospodaření, ovšem je k tomu potřeba spolupráce zemědělců.

Snahou Správy CHKO BK je nejen zabránit zbytečné likvidaci nelesní zeleně, která může zůstat součástí půdních bloků a nadále plnit svou funkci v krajině, ale zejména usnadnit zemědělcům činnost v členité krajině Bílých Karpat, která svým charakterem a přírodními podmínkami vyžaduje specifické hospodaření na zemědělsky využívaných pozemcích.

Děkujeme všem za zamyšlení a těšíme se na spolupráci.

Kde nás najdete

- **Správa CHKO Bílé Karpaty, Nádražní 518, 763 26 Luhačovice, tel.:577 119 626**

detašovaná pracoviště:

- **Podzámčí 861, 76331 Brumov-Bylnice, tel.:577 330 305,**
- **Bartolomějské náměstí 47, 698 01 Veselí nad Moravou, tel.:518 324 792**

Pár slov úvodem: *Nedělám si ambice na to, abych napsal historický dokument. To, co vám tady předkládám, jsou vzpomínky moje a mých rodičů. Lidská paměť není spolehlivá a popisované události se staly už před 60 lety. Pokud si pamatujete něco jiného, napište to prosím. Možná se tak dobereme objektivního popisu událostí.*
Petr Vašina

Londýn ťukal: „Tu, tu, tu tůů“ aneb co si může pamatovat malý kluk

Činžáky v Komenské uličce mají na podezdívce letopočet 1941. Ve stejném roce jsem se narodil také já. A ty činžáky byly kulisou mého dětství.

Až do 1. května 1945 byl každý den, který jsme prožívali, dnem válečným. Ale nebyly všechny ty dny výjimečné a dramatické. Většina byla obyčejných, všedních. Na ty si nepamatuji. Byly však dny a události, při kterých si na nás šáhla zubatá. Řeknete si, co si může pamatovat tak malý kluk? Věřte nebo ne, dost toho si pamatuji. Hlavně proto, že to byly události později doma často připomínané.

* * *

Tak jsem málem přišel o život, když můj tatínek k nám přivezl pana Čermáka – elektrikáře, který nám do rádia vmontovával krátké vlny. Němci je hned na začátku války všem lidem z rádií vymontovali, aby znemožnili poslouchání zahraničního rozhlasu. Místo krátkých vln dostalo každé rádio kolem ladicího knoflíku papírový proužek s nápisem: POSLECH ZAHRANIČNÍHO ROZHLASU SE TRESTÁ SMRTÍ! Pochopitelně, já jsem tehdy nevěděl, co ten pan Čermák s rádiem kutí. Nicméně mě to strašně zajímalo. On pořád vytahoval zástrčku ze zdi a zase ji tam dával. Rádio chvíli hrálo, a pak zase nehrálo a zase hrálo ... Já jsem si vzal ze šuplíku hřebík a sponku do vlasů a strčil je do zásuvky. Poslední, co si pamatuji, byl blesk a strašné brnění, co mě kroutilo ruce. Maminka na mne hodila deku a odtrhla mne od zásuvky. Byl jsem v bezvědomí, ale rychle se jí podařilo mne vzkřísit. To ale nebyl ten největší průšvih s posloucháním „kroměříže“, jak se tenkrát zahraničnímu rozhlasu říkalo.

Když nám ty krátké vlny fungovaly, tak se u nás scházela společnost sousedů na mariáš. Na oko hráli karty, ale v danou hodinu, kdy začal Londýn vysílat, toho nechali a všechno se muselo ztišit. Rodiče mne napomínali a s prstem před pusou mi říkali: „Psst! Londýn ťuká.“ A z rádia se ozývala charakteristická znělka BBC: „TU, TU, TU, TŮŮ.“ No a potom už zprávy. Celou tu dobu jsem musel být zticha. Bylo to pro mne asi dost velké utrpení, protože jsem si celý ten rituál dobře zapamatoval. Tak dobře, že když jsem se zastavil s tatínkem u služebny gestapa, kde přecházel německý strážník, tak jsem se zastavil, dal prst před pusou a veledůležitě na strážného promluvil: „Psst, Londýn ťuká – TU, TU, TU, TŮŮ.“ Otec oněměl hrůzou. Jen mne jednou rukou zvedl, druhou zacpal pusou a zdrhal. Němec se za námi udiveně díval. Naštěstí asi česky neuměl a znělku BBC taky nikdy neslyšel. No, hrůza pomyslet, co by se stalo, kdyby to byl zaslechl nějaký gestapák.

* * *

Byly i zážitky, které mně utkvěly v paměti. Třeba zatemnění. Okna musela být večer a v noci zatemněna, ale tak, aby ani skulinka neprosvítala. Na to nestačily obyčejné rolety. Do oken se vkládaly dřevěné rámy potažené černým papírem. Večer chodily po Bojkovicích hlídky, které kontrolovaly, zda opravdu nikde ani paprsek světla neproniká. Smyslem zatemnění bylo znesnadnit orientaci spojeneckým letadlům, která letěla s nákladem bomb

někam nad strategické cíle. Nebo houkání sirén při leteckém poplachu. To když se ozvalo, tak jsme museli všichni utíkat schovat se do krytu. Pro činžáky byl vybudován takový kryt v „Korábu“. Dnes už ta jáma neexistuje. Byla v poli asi 250 m jihovýchodně od činžáků. Ale stejně když byl na Bojkovice nálet, tak jsme se do krytu nedostali.

Zrovna jsme šli s maminkou na návštěvu k její sestře, ke Smolným. Bydleli u železničního nadjezdu v domě čp. 5. Maminka mne vedla za ruku. Prošli jsme brankou, vešli do dvora a v tu chvíli se ozval řev leteckého motoru a kvílení padající bomby. Maminka mne zvedla a jen stačila otevřít dveře do prádelky. V tu chvíli se zablesklo, otřásla se zem a ozval strašlivý výbuch. Zadní stěna prádelky se vyvalila proti nám a strop o ni opřený se zřítíl. Nás zachránily ty otevřené dveře. Strop nad námi zůstal o ně opřený. Jen prach a saze z rozbouraného prádelního kotle nás pokryly. Střecha Smolných domu byla stržena tlakovou vlnou. Já si z toho pamatuji nejvíc, jak potom ječely sirény. Až po náletu. A ten kolísající tón sirén mě dělal zle ještě dlouhá léta.

Kolik lidí přišlo při tom náletu o život, si můžete přechíst v kostele, vlevo od hlavních dveří. Cílem bombardování byly železniční mosty. Bohužel, ty zůstaly netknuté, ale slepá krutost války si vyžádala oběti mezi našimi spoluobčany.

Meine Mutter, meine Mutti aneb jaká může být síla slova

Dovolte, abych pokračoval ve vzpomínkách na své dětství na činžácích v Komenské uličce.

Přišlo jaro 1945. Němci začali budovat obranu Bojkovic. Pochopitelně, že na to chtěli použít našich tatínků. Ale tatínkům se ani trochu nechtělo. Měli dost toho, že celou válku museli ve zbrojovce pro Němce pracovat. Opravdu museli. Jakákoliv sabotáž nebo neposlušnost se trestala koncentrákem, nebo přímo smrtí.

Blížkost fronty byla slyšet. Byl duben 1945. Dunění děl se ozývalo od Lopeníka a od St. Hrozenkova. Chlapi, aby nemuseli Němcům pomáhat, se schovávali. Němci zuřili. Na činžáky připochoďoval oddíl německých ženistů pod vedením mladého, snad 22letého poručíka. Ten se rozkročil vprostřed dvora a začal řvát, pochopitelně německy, že všichni obyvatelé musí okamžitě nastoupit na dvůr. Maminky vzaly svoje děti a vyšly s námi na dvůr. Z mužů přišel na dvůr jen pan Hrnčířík. Měl jen jednu nohu, ale uměl dobře německy. Automaticky se stal tlumočnickem. Poručík se ptal, kde jsou muži. Pan Hrnčířík odpověděl, že v práci ve zbrojovce. Poručík na to, že zbrojovka už nepracuje, a začal hlouček 24 žen s dětmi v náručí obcházet a řvát, že jestli muži do 3 minut nenastoupí, že náš všechny postřelí. Obcházel a řval dál. Z hloučku si vytáhl paní Trechovou s malým Zdenkem v náručí a zase na ni s otázkou, kde má muže. Ta ve zmatku a hrůze odpověděla, že v lese. Němec se rozeřval, že to je jistě bandita – partyzán. Praštil ji a odhodil zpět k ženám. Později vysvětlila, že chtěla říct, že dělá v lese dříví. Poručík nechal svoji jednotku nastoupit před hlouček žen a děti a dal povel „k palbě připravit“. Sám vytáhl pistoli a vyhrnul si rukáv na ruce s hodinkami. „Už jen dvě minuty!“ byl jeho další výkřik. Do ticha se ozval hlas pana Hrnčíříka.

Tichým hlasem začal na mladého poručíka mluvit. Říkal mu, že také byl voják, že ví, co je rozkaz a povinnost vojáka splnit. Ptal se ho, jestli si myslí, že by těch pár metrů zákopů, co by naši chlapi vykopali, opravdu zastavilo tu hrůzu, co se na Německo žene. Ptal se ho, jestli má nějaké zprávy o své matce, jak ji asi teď

je, když se Rusi blíží k Berlínu. Když anglo-americké bombardéry ve dne v noci zasypávají Německo tisíci bomb. Ptal se jej, jestli ted', když už se fronta hroutí, má ještě smysl tady postřílet nevinné lidi. A zase se vrátil k řeči o jeho matce. O jejím utrpení ve válkou zničeném Německu.

Poručíkovi napřed klesla ruka s pistolí, pak s hodinkami. Potom se dopotácel ke schodkům do domu, kde jsme bydleli, klesl na ně, dal si hlavu do dlaní a plakal. Mezi vzlyky bylo slyšet: „Meine Mutter, meine Mutti“.

Jeho vojáci se rozpačitě po sobě podívali a rozešli se. Maminky, s námi v náručí, se tiše vytratily domů. Jen pan Hrnčířik si sedl vedle německého poručíka a konejšivě jej pohladil po rameni.

Co k tomu ještě dodat? Snad, že celá tato příhoda je důkazem síly slova. Starý invalida nás svojí tichou řečí zachránil. Jeho slova byla silnější než pušky.

* * *

V poslední dubnové dny roku 1945 obcházel Bojkovice obecní bubeník a četl výzvu, aby si občané v tolik a v tolik hodin otevřeli okna, poněvadž němečtí vojáci budou vyhazovat do povětří mosty přes Olšavu. A že v ten čas je přísně zakázáno vycházet z domů. V určený čas se ozvaly duté rány a všechny mosty byly zničeny.

V Komenské uličce byly postaveny dvě protitankové barikády. Stavby o průřezu 2,5 x 2,5 m byly svými okraji vetknuté do svahů nebo kamenných zdí kolem silnice. Konstrukci barikády tvořily dvě stěny z dřevěných klád. Mezi nimi byl navezen lomový kámen. Jedna byla pod činžáky, asi 20 m pod lípou s křížem. Druhá snad 10 m pod železničním přejezdem. Předpolí barikád bylo kryto kulometnými hnízdy. U horní barikády bylo toto hnízdo nad křížem, na okraji tehdejších činžákových zahrádek. Barikáda u přejezdu měla kulometné hnízdo napravo nahoře směrem k cihelně, zajímavé bylo, že tato kulometná hnízda měla určený směr palby podél barikád, aby bránila jejich překonávání. Ale všechno bylo jinak.

Vojna kapút!!! aneb jak se jezdí na koníčku

Dokončení vzpomínání na konec války na činžácích v Komenské uličce.

Přišel 1. květen 1945. Střelba se přibližovala. Všichni obyvatelé činžáků se schovali do sklepů. Chlapi, přes protesty žen, vylezli na půdu a pod nadzvednutými střešními taškami sledovali, jak se od Skalky blíží rojnice vojáků a občas střílí kamsi směrem ke klášteru.

Jiní se dívali na druhou stranu, do městečka. V městečku byl zmatek. Poslední němečtí vojáci se pakovali na druhou stranu směrem k Osiči. Žádný velký odpor nekladli. Věděli, že jim hrozí obklíčení. Uh. Brod byl osvobozen 26. dubna a Rusi postupovali dál. Tady, kolem Bojkovic, se začala tvořit kapsa, ve které mohli uváznout. Někdo vyvěsil ze střechy činžáku čp. 567 bílé prostěradlo jako znamení pro útočící vojáky, že z činžáků nemusí očekávat žádný odpor. Ale když sprška kulek rozbila pár tašek na střeše kolem bílé vlajky, chlapi z půdy slezli k nám ostatním do sklepa. Stejně jim to ale nedalo a pootevřenými okénky pozorovali, co se děje na dvoře.

Najednou kdosi zařval: „Už jsou tu!!“ A horem pádem se všichni hrnuli ven. Křičeli, jásalí, objímali osmahlé vojáky a až za chvíli si uvědomili, že to nejsou Rusi, ale Rumuni. Ale vůbec jim to radost nezkazilo, hlavně že už jsou pryč Němci.

První sled útočících rumunských jednotek postupoval dál přes Bojkovice směrem na Luhačovice, které byly osvobozeny tentýž den. I když se o Bojkovice a okolní vesnice nijak urputně nebojovalo, padlo při jejich osvobozování 9 rumunských vojáků. Jejich obět vykoupla naši svobodu.

Na činžácích se ubytovala rumunská týlová jednotka. Na nádvoří mezi činžáky byla polní kuchyň a malí konici. Ti byli pro nás děcka největší atrakcí. Dneska si myslím, že to byli huculáci. Velikou práci s námi měl voják, který je hlídal. Pořád jsme byli u něho a žadonili, aby nás povozil. Rumun to napřed dělal rád, ale když naše vození nebralo konce, tak už nás zaháněl. Ostatní vojáci byli rozdělení po bytech a ti, na které se nedostalo, si vynesli na půdu slámu a spali tam. U nás, v našem bytě, byl holičský salon. Naše matka jako porodní asistentka byla zběhlá v holení, a tak vojáky mydlila a holila jak zkušený holič. Rumunští vojáci stavěli zničené mosty přes Olšavu.

Pak přišel květen. Den jak malovaný. Všechny stromy v květu, včely bučely, ptáci zpívali a my děcka jsme zase obklopy rumunského vojáka a žadonily, aby nás povozil na koníčku. Měl jsem štěstí. Voják z toho chumlu vztyčených dětských paží chytil zrovna ty moje. Vytáhl mne a posadil na koníka. A už jsem jel. Pyšný a šťastný. Jsem dragoun, jsem husar, jsem ... ne, už jsem nedosnil svůj dětský sen. Ze dveří činžáku, kam vedly telefonní dráty, vyběhl rumunský voják a řval: „Vojna kapút!!!“ Svůj výkřik doplnil dávkou ze samopalu. Vybíhali další vojáci. Křičeli a stříleli do vzduchu. Maminky taky vybíhaly a hnaly se pro své děti. Mne v tu chvíli sundával z koníka ten Rumun. Když mě držel v náručí, tak mě dal pusou. Jak už tak u čtyřletých dětí bývá, měl jsem pod nosem nudli. Ten můj sopl se mu přilepil na vousy. V tu chvíli k nám přiběhla moje maminka. Zástěrou mu utřela sopl z vousů a dala mu pusou. Tož tak na činžákách skončila 2. světová válka.

Petr Vašina

Bojkovický „křapák“

Snad proto, že denně docházím na věž našeho chrámu, jsem poměrně často dotazován na zvony, zvláště však na zvon zvaný „křapák“.

Když 19. prosince 1916 byly za velkého nářku a žalu věřících zabaveny všechny zvony našeho kostela, byl zde ponechán jen „umíráček“, zvonek z roku 1793, kterým bylo zvoněno při úmrtí.

Po ukončení I. světové války byl farníky pro nedostatek finančních prostředků a barevných kovů pořízen nový zvon. Z ocelolitin byl zhotoven ve Vítkovických železárnách v r. 1919. Na tomto zvonu je nápis „ŠZP 1919 V. Cink“.

Tímto zvonom bylo zvoněno až do r. 1927. V uvedeném roce byly pořízeny tři nové zvony. Od té doby nebylo zvonom z Vítkovic zvoněno. Když v roce 1942 byly zvony opět zabaveny pro vojenské účely, bylo opět zvoněno „křapákem“, až do 14. května 1972. Toho dne byly vysvěceny a zavěšeny nové zvony, které dali zhotovit za

faráře Františka Boráně naši farníci. Zvony odlila zvanařská firma Rudolf a Květa Manouškoví ve Zbraslavi. Ke zvonům byla provedena elektroinstalace, aby nemuselo být zvoněno ručně. Vítkovický zvon zůstal zavěšen na konstrukci nad novými zvony. Na nové zvony není možno zvonit ručně, takže při poruše elektrického rozvodu ke zvonům by nezbylo, než opět ručně zvonit na ocelolitinový „křapák“.

Doufáme, že se tak nestane, že nám, našim potomkům i dalším generacím budou bez poruch zvonit zvony, aby věřící zvaly ke službě Boží.

Oldřich Juračka

Možnosti sportovních tříd

Sportovní třídy naší školy nabízí pohybově talentovaným jedincům rozšířenou výuku tělesné výchovy a ve spolupráci s Ministerstvem školství a Českým volejbalovým svazem v Praze volejbalové třídy pro chlapce i dívky. Zájem je především o děti vyšších postav se zájmem o dlouhodobé provozování výkonnostního sportu.

Výběr žáků

Na konci V. postupného ročníku všichni žáci bojkovské školy a okolních neúplných škol podstoupí fyzické a motorické testy. Podle výsledků testů je nabídnuta rodičům výuka jejich dětí ve sportovních třídách. Žáci sportovních tříd mají pět hodin povinné tělesné výchovy a dvě tréninkové jednotky týdně - celkově devět hodin. Pokud si žák vybere doplňkový sport (u chlapců kopaná, florbal, u dívek aerobik, lehká atletika), tréninkový koš se zvyšuje o další čtyři hodiny. Vybraní žáci musí být zdraví a měli by to být žáci s dobrým prospěchem.

Soutěžní činnost

Žáci 6. - 7. tříd nehrají pravidelné mistrovské soutěže. Zúčastňují se turnajů trojek, turnajů v minivolejbalu a postupně začínají s šestkovým volejbalem. Výběr nejlepších hráčů se zúčastňuje srovnávacích soutěží sportovních tříd v rámci Moravy, v případě vítězství potom republikového finále v Hradci Králové. V roce 2004 zde hráči bojkovské školy skončili na 3. místě za Českou Lípou a Českými Budějovicemi.

Žáci 8. - 9. tříd startují každoročně v dlouhodobé mistrovské soutěži - KP Zlínského kraje. Hráči jsou podle výkonnosti rozděleni do dvou družstev. V letošní soutěži po polovině je A tým na 2. místě a B tým na 4. místě. Obě družstva se zúčastňují turnajů v rámci regionu a srovnávacích soutěží sportovních tříd na Moravě. Mladší i starší žáci dále startují na výborně obsazených turnajích, často i s mezinárodní účastí.

Soustředění a lyžařské kurzy

Součástí tréninkového procesu jsou letní i zimní soustředění. V 7. - 9. ročníku se žáci zúčastňují lyžařských kurzů, které jsou zaměřeny na sjezdové lyžování, zvýšení tělesné zdatnosti a obratnosti. Zahajovací kurz se koná na Sachově studánce v Beskydech, zdokonalovací kurz v Oščadnici na Velké Rači. Letní soustředění se koná ve sportovním středisku Valmont na Lopeníku. Všechna soustředění hradí svým dětem rodiče.

Oblast financí

Zabezpečení činnosti sportovních tříd není jednoduchou záležitostí. Protože rodiče dětí (kromě soustředění) neplatí žádné příspěvky, vedení školy získává prostředky z několika zdrojů. Z MŠMT, z Centra sportu, z rozpočtu školy, od sponzorů a TJ Bojkovice. Finanční rozpočet slouží k zajištění sportovní činnosti družstev: cestovné, nákup míčů, dresů, volejbalových sítí, ukazatelů skóre, speciálních pomůcek a náčiní nezbytných pro tréninkový proces, úhrada energií pro sportovní halu a náklady na mzdy trenérů a rozhodčích.

Návaznost na juniorské soutěže

V systému péče o talentovanou mládež hraje důležitou roli návaznost závodní sportovní činnosti i po ukončení základní školy. Jednou z podmínek činnosti sportovních tříd jsou výstupy, kde rozhodujícím kritériem je počet dětí, které pokračují v závodní činnosti v družstvech kadetů či juniorů. Mělo by se jednat o vyšší soutěže, nejméně soutěže ligové.

Ty v Bojkovicích zajišťují junioři, kteří startují v druhé nejvyšší soutěži ČR - 1. lize a dále družstva VSC Zlín, která hrají nejvyšší soutěže v ČR. Ve zlínských týmech doposud startovali dva naši odchovanci

- Libor Hela a Radek Lahuta.

Současný stav

Přítomnost je však málo potěšující. Většina žáků po ukončení ZŠ současně končí i se závodní činností. Do juniorského týmu přechází 1 - 2 žáci, přitom čtyřlétým tréninkovým cyklem, soutěžení a soustředění prochází cca 10 chlapců v ročníku. Většina končí bez omluvy s dodatkem, že už je „to“ nebaví, nebo že přechodem na střední školu již nebudou mít na sport čas. Což je asi ta nejhorší výmluva, která nikdy neplatila ani platit nebude. Naopak ...

Pokud máme informace z jiných sportovních škol, tato situace je v Bojkovicích ojedinělá. Především ve větších městech udělají rodiče všechno pro to, aby své dítě dostali do jakéhokoliv sportovního oddílu (i na nižší úrovni) a ochotně zaplatí roční příspěvek na činnost až 6 tisíc korun. Takoví rodiče jsou rozumní a pragmatičtí. Vždyť kdo jim ve volném čase nejlépe pohlídl jejich děti v nejnebezpečnějším věku dozrávání, kdy je na každém kroku mládeži nabízen alkohol, cigarety, drogy?

Sportovní výsledky v roce 2004

Nedílnou součástí každé lidské činnosti jsou konečné výsledky. V roce minulém se stali mladší i starší žáci přeborníky Zlínského kraje. Mladší žáci ve srovnávacích soutěžích sportovních tříd obsadili na republikovém finále v Hradci Králové 3. místo. Děvčata skončila v přeboru základních škol Zlínského kraje na 2. místě. Tři chlapci byli ve výběru Zlínského kraje, dva „v hledáčku“ reprezentace. Dvakrát se bez omluvy nezúčastnili soustředění a byli z výběru vyřazeni. Jeden po ukončení školní docházky zanechal sportovní činnosti. Jednalo se o mimořádný talent se všemi předpoklady pro vrcholový sport. Jakékoliv rozmluvy s rodiči, aby jejich syn pokračoval ve sportovní činnosti, byly zbytečné.

Přístup a podpora rodičů

Přístup a podpora rodičů je u většiny neutrální, v některých případech až apatická. Najdou se i takoví, kteří sportování svým dětem rozmlouvají. Přitom rozhodujícím faktorem úspěšnosti v jakékoli činnosti je především aktivní podpora rodičů. Práci s mládeží se věnují více než 30 let a až na malé výjimky se žádný z rodičů nezajímá o výsledky svého potomka, nikdo se mě nikdy neptal, zda má dítě pro daný sport předpoklady a jako diváky na sportovních utkáních, kde hrály jejich děti, jsem je čekal marně. Žádosti o dopravu na utkání a soutěže osobními vozy rodičů jsem brzy zanechal, neboť nikdo (pro své děti) neměl čas a nikoho to moc nezajímalo. Tento způsob dopravy je přitom nejčastější u všech sportovních klubů, neboť rodiče rádi zavezou své děti k utkání a ještě jsou svědky, jak jim to jde. V Bojkovicích však ne.

A tak po opuštění základní školy můžeme velmi často vidět vskutku talentované sportovce, bývalé žáky sportovních tříd, o které měly zájem prvotní kluby, jak posedávají o prázdninách v letních restauracích, potahují cigaretu za cigaretou a usrkávají pivo. Na SAU jsou králové baru a bříška se jim pomalu nadouvají. Rodičům těchto dětí bych chtěl vzkázat, že je to jejich naprostý výchovný neúspěch. Nikdo z nich si asi není vědom, co jejich dětem v oblasti sportu darovala škola. Připomínám, že to byly stovky hodin tréninku, desítky utkání, turnajů, zájezdů, soustředění, stovky tisíc korun, mnoho sobot a nedělí, kdy se učitelé a trenéři věnovali jejich dětem. A já se ptám, k čemu to všechno bylo?

Memento

Ríká se, že pokud zrno nedopadá na úrodnou půdu, je zbytečné sít. Pokud zájem rodičů o sportování jejich dětí je takový, jaký je, je naprosto zbytečné držet sportovní třídy v Bojkovicích a lépe bude přenechat je těm školám, kde rodiče a děti touží po kvalitním sportování a budou si této neoddiskutovatelné výhody vážit. Bojkovská škola je totiž jedna z devatenácti v celé ČR, která tuto výhodu má. Získala ji na základě dlouhodobých výborných sportovních výsledků v rámci republiky, získala je dobrým personálním obsazením trenérského týmu a výborným materiálně-technickým zázemím. Pokud ji nezajmem dětí a rodičů ztratí, již nikdy se pravděpodobně do Bojkovic sportovní třídy nevrátí...

Zdeněk Ogrodník

Převzato z webu zsbojkovice.cz

Starší žáci

Mladší žáci

Superstar v Bojkovicích

Ve středu 13. dubna 2005 v odpoledních hodinách proběhl v ZUŠ 1. ročník pěvecké soutěže „Školka hledá Superstar“. Tuto soutěž pořádaly mateřské školy, Základní umělecká škola a Dům dětí a mládeže v Bojkovicích. Naši malí zpěváci z řad mateřských škol soutěžili ve dvou kategoriích od 4 do 5 a od 5 do 6 let.

Na celou soutěž dohlížela bdělá porota sestavená z dospělých i dětí. Vítězové dostali ceny vyrobené v Základní umělecké škole, diplomy a sladkou odměnu. Tyto ceny zajistily všechny tři pořádající organizace.

Soutěž probíhala následovně: nejprve odpívaly mladší děti, pak se nám představili malí zpěváci z pěveckého souboru Tulipánek, vedeného ředitelkou Evou Regináčovou, po jejich krátkém vystoupení pokračovala soutěž staršími dětmi.

Po dozpívání posledního soutěžícího se porota odebrala porazit a vybrat vítěze v obou kategoriích. Chvilku před vyhlášením vítězů nám opět zpříjemnil pěvecký soubor svými žertovnými písničkami.

Pak již přišla porota a vyhlásila vítěze.

Mladší kategorie

1. Barunka Navrátilová, 2. Kačenka Stupňánková, 3. Sonička Špačková

Starší kategorie

1. Andrejka Bajerová, 2. Verunka Trčková, 3. Tereza Ogrodníková

Zvláštní cena za mužský projev a zvládnutí náročného textu písně Filípek Kalina.

A ani jsme se nenadáli a byl tu konec Superstar. S úsměvem a písničkou na rtech po příjemně prožitém odpolední se těšíme na další ročník.

Zdeňka Zemčíková, MŠ Štefánikova

Rada školy

Zpráva o činnosti Rady školy při Základní škole TGM Bojkovice.

Dvacáté zasedání rady školy se konalo dne 21. 2. 2005. Rada školy byla ředitelem ZŠ TGM seznámena se zprávou o činnosti školy za I. pololetí školního roku 2004-2005. Bylo hovořeno o prospěchu žáků, chování, plnění plánu činnosti školy, novém školském zákoně, změnách v pedagogickém sboru /2x nástup na mateřskou dovolenou/.

O hospodaření školy za rok 2004 je zpracována písemná zpráva, která bude předložena zřizovateli. Přebytek z hlavní činnosti činí 146 784,50 Kč. Přebytek z doplňkové a hospodářské činnosti činí 266 647,79 Kč. Ředitel školy navrhl, aby přebytky byly použity na dostavbu golfového hřiště. Rada školy zhodnotila svoji činnost za funkční období. Dále se rada školy zabývala organizačními záležitostmi.

Rada školy doporučuje zřizovateli použít finanční prostředky – rozdíl mezi příjmy a náklady z hlavní, hospodářské a doplňkové činnosti za rok 2004 ve výši 413 432,29 Kč na dokončení výstavby golfového hřiště v areálu ZŠ TGM.

Rada školy doporučuje zřizovateli a řediteli ZŠ TGM Bojkovice provést volbu nových členů RŠ pro další funkční období.

Ing. Josef Mlček, předseda rady školy

Základní umělecká škola v Bojkovicích znovu otevírá TANEČNÍ OBOR

Ve školním roce 2005-2006 bude jedním z cílů ZUŠ v Bojkovicích obnovit výuku tanečního oboru, pro který má již 8 let zbudovaný taneční sál se zrcadly a madly, v posledních 5-ti letech využívaný především jako sál koncertní. Chceme věřit, že se tento krásný sálek v září opět dočká malých i větších tanečnic horlivě se snažících o první baletní úspěchy.

Taneční obor však bude moci být otevřen pouze za dostatečného zájmu a ten musíme znát již v červnu. Proto základní umělecká škola vyhlašuje TANEČNÍ NÁBOROVÝ DEN, kde si děti od 6 do 14 let mohou alespoň na chvíli vyzkoušet, jak taková hodina tance vypadá. Pod vedením učitelky tance, paní Mgr. Zuzany Staré, půjde převážně o základy klasického tance, prvky scénického, moderního a jazzového tance.

VEDENÍ: Paní Mgr. Zuzana Stará vystudovala taneční konzervatoř v Praze, v průběhu své 18-tileté taneční praxe ve Slovenském národním divadle pak ještě filozofickou fakultu a nyní již 5 let vyučuje tanec na DDM v Luhačovicích a ZUŠ Dolní Němčí, kde vede věkově různé taneční skupiny s různým pohybově-tanečním zaměřením. Její pedagogické a didaktické vedení plyne z letité praxe a je v souladu s osnovami tanečního oboru pro ZUŠky.

Od taneční přípravy, která dává dětem základní tělesné a pohybové návyky (vzpřímená chůze a sed, pružnost těla ...), vede „řeč těla“ přes klasický a scénický tanec k modernímu a jazzovému tanci (u starších dívek).

VÝUKA: Výuka tance probíhá na ZUŠ skupinově, a sice u mladších žákyň 2 hodiny, u starších pak 3 hodiny týdně. Skupiny jsou postavené tak, aby byl možný individuální přístup a rozvoj každé dětské osobnosti.

VYUŽITÍ: Vedle pravidelného trénování a osvojování tanečních technik si taneční skupiny připravují vlastní vystoupení většinou na reprodukovanou hudbu. Taneční čísla pak mohou prezentovat na plesích (předtančení) a dalších akcích, včetně školních koncertů a jiných významnějších programů.

Mimo to zanechá tanec na tělech dívek a žen dnes tak vzácné návyky - přímé držení těla a ladnou ženskou chůzi ...

ŠKOLNÉ: ZUŠ v Bojkovicích má školné pro taneční obor stanoveno ve výši 500 Kč na pololetí.

NÁBOR: V úterý 24. května v sále ZUŠ ukázkové hodiny ve 14.30 hodin mladší děti (6-10 let) v 15.30 hodin starší děti (11-14 let)

Rodiče s dětmi se zájmem o tanec se tak rovnou mohou přihlásit pro příští školní rok, čímž o znovuootevření oboru vlastně rozhodnou – a to je potřeba učinit právě do konce tohoto školního roku.

Takže zájemci, neváhejte přijít !!!

Děti budou mít možnost poznat práci tanečních skupin z Dolního Němčí pod vedením paní Staré i na programu „Prázdniny jsou za dveřmi“, které ZUŠ připravuje pro ZŠ na 17. června 2005 v Kulturním domě v Bojkovicích.

MUSICUS 2005

Letošní ročník MUSICUSU měl již od začátku poněkud slavnostnější náladu, než ročníky předešlé. Soutěžní přehlídka se konala v pátek 4. března, a jelikož bylo třídními učiteli přihlášeno celkem 43 soutěžících, vypukla již v dopoledních hodinách, kdy se o přízeň poroty (7 členů pedagogického sboru) ucházeli soutěžící v I. a II. kategorii, tedy mladší žáci. Odpoledne se pak dostalo na starší žáky, kteří soutěžili ve III. a IV. kategorii. Po nesnadném, naštěstí však vcelku sourodém bodování porota rozhodla a pro nedělní slavnostní přehlídku vítězů vybrala tyto muzikanty:

I. kategorie:

1. místo - **Kateřina Navrátilová, zobcová flétna, třída p. uč. Minaříkové**
 2. místo - Marie Kozelková, akordeon, třída p. uč. Zálešákové
 3. místo - Eliška Regináčová, klavír, třída p. uč. Regináčové
- Zvláštní cena poroty pro nejmladší účastníky - Veronika Peřestá, klavír, třída p. uč. Regináčové

II. kategorie:

1. místo - **Katka Bobčíková, altová zob. flétna, třída p. uč. Minaříkové**
2. místo - Kristýna Mlčuchová, keyboard, třída p. uč. Zálešákové
3. místo - Zdeněk Koudela, klavír, třída p. uč. Regináčové

III. kategorie:

1. místo - **Petra Kolářová, klarinet, třída p. uč. Kozubíkové**
 2. místo - Karolína Peřestá, klavír, třída p. uč. Regináčové
 3. místo - Vít Dolina, trubka, třída p. uč. Zochra st.
- Čestné uznání I. - Radek Řezníček, klavír, třída p. uč. Švehlíkové
Čestné uznání II. - Marek Pavlacký, akordeon, třída p. uč. Zálešákové

IV. kategorie

1. místo - neuděleno
2. místo - Julian Babrnák, housle, třída p. uč. Daňka
3. místo - neuděleno

Na slavnostní přehlídce vítězů, která se konala za bohaté účasti jejich rodinných příslušníků v neděli 6. března v 15 hodin na ZUŠ, obhájili vítězové své páteční výkony a poskytli tak všem posluchačům příjemné hudební zážitky. Kromě tradičních diplomů, keramických zvonečků „Musicus“, květinových a věčných darů, které úspěšní hudebníci obdrželi, si mohli spolu s ostatními hosty pochutnat na kousku z „narozeninového dortu“ s Musicusovou „10“.

Všem úspěšným ještě jednou gratuluje a přejeme hodně pily a vytrvalosti i do příštích ročníků!

Absolutní vítězka Petra Kolářová

Julian Babrnák IV. kategorie

Vítězové III. kategorie

Vítězové I. kategorie

Katka Bobčíková II. kategorie

Před prázdninami se s Vámi ještě těšíme na shledanou ...

čtvrtek 26. května 2005

ABSOLVENTSKÝ KONCERT ŽÁKŮ HUDEBNÍHO OBORU

výstavní sál Kulturního domu v Bojkovicích, začátek v 17.30 hodin

červen 2005

VÝSTAVA ABSOLVENTŮ VÝTVARNÉHO OBORU

Prostory infocentra Městského úřadu v Bojkovicích

středa 15. června 2005

vernisáž s předáním absolventských vysvědčení - začátek v 17 hodin

V průběhu 2. poloviny června probíhá v ZUŠ nábor do všech oborů - hudebního, výtvarného i tanečního - vždy v odpoledních hodinách, tj. od 12.30 do 15.30 hodin.